Ni piddada so sarnadust,
Kui sinno käsko täita;
Keik kaebdust, tülli wötko ta
Ka waigistada, löppeta,
Ja rahwa rahho hoida.

Ta warjus, holekandmisses
Meil anna önne nähha
Ni teudes kui teggemisses
Hea melega keik tehha,
Mis önnistusseks tarwis lääb
Ja rahwa önneks järrel jääb,
Mailma kaua aiaks.

Oh! kela rahwa mäsfamist,
Meist pöra ärra sõdda,
Keik waeno, werrewallamist,
Ja tõbbe, katko, hädda.
Meid hoia kalli-aia eest
Et röömsaks ommast raskest töst
Tö-teggia woiks sada.

Keik paika head ehhita
Oh! helde Issa taewast
Ja meie maad ka önnista
Et rahwa-töst ja waewast,
Nääks öiget önne, tassumist,
Ja sulle annaks tännamist
Sa helde Issand taewas!

Siis sulle Issand antakse
Suurt auu röömsast melest
Ja würstist, waeselt tuakse
Sull' tänno kiitjast keelest
Siis tõstab rahwas römo-heält
Ka Keiser hüab järje peält
„Au keige kõrgemale!"

Lass' laulda siis sel hommikul
Sul sinno laste heäle
Ja tua palmid ohwriks sul
So pühha Alt'ri peäle,
Suurt Keisri troni kinnita

Eesti-ma rahwa Kalender 1852, lk. 32